

Yılın Yalakası 2

– Şenol Durmuş · 25 Şubat 2011

Rüstem abi kızgınsın biliyorum. Öfkelisin, tamam, sana hak veriyorum. Bu ödülü niçin, neden aldın diye bana çok içerlemişsin haberim var. Sana bunu izah etmek istiyorum, lütfen beni dinle. Sana dün seslenmiştim. Bu akşam iftarı Rıfkiyla ben Eyüp belediyesinin meydanda kurduğu çadırda açacağız. Menü de etli patates, bulgur pilavı, ayran bir de zerde olduğunu belirtmiştim. Bugün ilk gün olduğu için yemekler biraz zayıf olabilir. Önümüzdeki günlerde hayırsever hacı vatandaşlarımızın bağışlarıyla yemeklerimiz zenginleşecektir. Bundan eminim.

Çadırda altı kişilik bir kontenjanım var. Belediyenin bana tanıdığı bir ayrıcalık. Yani her gün istersem beş misafir ağırlayabilirim. Neyse lafı fazla uzatmak istemiyorum. Gel diyorum. Havayı bir kokla ortamı gör ondan sonra bana ne dersen de. Biliyorum abi sen gururlu adamsın. Ama maalesef o şeyden bende kırıntısı dahi kalmadı abi. Nasıl kalsın abi yaşadıklarımı bir sen bir de Allah biliyor. Evvelki seneler nasıl süründüğümüzü biliyorsun. Dükkanı kapattıktan sonra iki sene tam koca iki sene Gaziosmanpaşa meyhanelerinde az mı süründük. Bir tek sen bana insanca davrandın, hoşgörü gösterdin, beni idare ettin. Bunları baştan anlatıyorum, nedeni de durumu daha iyi anlaman, daha net görmen için abi. Geçmişte o kadar kıyak yaptığımız arkadaşlar ne yaptı, hep dalga geçti. İki bira ısmarlayan iki de hakaret etti.

Ne yapalım, bazen alttan almak zorunda kaldım. Bazen duymamazlıktan geldim. Hadi dedik burası köprü, bunlar da ayı falan filan. Ama çok yıprandım abi. Bizim insanımız amma da egoistmiş abi o günlerde anladım. Hani bir kahvenin kırk yıl hatırı vardı. Hani yiğidi öldür hakkını yeme derlerdi. Kafası kıyak lavukları idare etmek için onlarca hakaretlere maruz kalmamak için alt tarafı üç beş duble bir şey içmek için ister istemez yağ çekmeye başladık biliyorsun. Ne yapalım işsiz güçsüzüz abi. Yapacak başka bir çarem mi vardı Rüstem abi? İster istemez sonunda adımız yağcıya çıktı. Ama inan abi diğer lavuklara çektiğim yağlar hep sahteydi. Sana çektiklerim harbiden orjinaldi, gerçektir. Hani bir laf var ya ne ekersen onu biçersin. Bazılarının görünürde hiç sevmediği ama bütün toplumun severek yaptığı bu yağcılık felsefesi bir gün sonunda işe yaradı.

Sen hani geçen sene altı aylığına memlekete gitmiştin. Gittikten sonra beni kimse tanımadı iyi mi. Meğerse bazıları senin hatırına bana katlanıyormuş, meğerse üç beşte onlar benim sayemde leşten içiyormuş. Ya sayın abim. Bu insanlar ne sahtekarmışta haberimiz yokmuş. Biliyorsun abi muhabbetlerde herkes insan, herkes dürüst vatansever Atatürkçü oluyorlar. Ama zor duruma düştüm mü bir tane dahi insansever, vatansever bulamazsın. İşte abi bunları geçte olsa anladım. Ramazan ayı gelince, tam mahvolduk abi. Ben Rıfki günlerce aç kaldık desem inanmazsın. İşsiz, güçsüz sabahtan akşama kadar kahvehanede aç sefil bekledik. İftar saatine yakın sokağı seyrederdik. Bakkaldan çıkan kasaba, marketten çıkan pastaneye koşarken, biz açlıktan kıvranıyorduk.

Hele yemeğini yiyen arkadaşlarımız, ağzında kürdanla kahvehaneye girdiğinde tam perişan oluyorduk. Ulan bu nasıl insanlıktı. İnsan arkadaşına bir ekmek arası bir şey getirmez mi? Bu nasıl müslümanlık, bu nasıl Atatürkçülüktü. Rıfkıyla az mı veryansın yaptık. Ramazanın ortası mıydı neydi. Bir gün yine öyle aç aç otururken inşaatlarda çalışan Hasan var ya bizim boyacı Hasan o çağırdı.

"Abi ben artık dayanamayacağım açlıktan ölmek üzereyim belediye çadırına gidiyorum, isterseniz sizde gelin" desene...

Rıfkıyla yüzyüze baktık, iki aç sevgili gibi. Sanki gözlerimizle anlaştık. Yılların iki sıkı Atatürkçüsü bir anda ayağa kalktık, artık düşünemiyorduk.. Rami meydanından Eyüp camisine doğru boyacı Hasan'ın peşinden giderken parmak parmağa tutuşmuştuk. Eyüp camisinin önüne geldiğimizde gördüğümüz manzara tam şok ediciydi. Cami önünde kurulan büyük çadır sanki Sultan Süleyman'ın otağıydı. Çadırın üstünde renk renk flamalar sallanırken sanki bir tek Yeniçeri bölüğü yoktu. Bir kalabalık, bir kuyruk inanılacak gibi değildi. Kuyruğa girdik ama gireceğimize de bin pişman olduk. Dakikalar yaklaştıkça kuyrukta artıyordu. Kavga edenler, küfür edenlerin bini bir para. Ortalık yıkılıyordu. Zabıtalara, görevlilere perişan haldeydi. Kuyruktakilere dikkatlice baktığımda bir de ne göreyim Rüstem abi. Birçoğunu meyhanelerde sen de tanırısın zaten.

Kelli felli adamlar bir yana, Eyüp'ün ne kadar hırsız, üç kağıtçısı, işportacısı, yankesicisi, tinercisi, serserisi, hamalı nerdeyse alayı orada toplansana. Kendi kendime "Ulan dedim neler oluyor burada. Burada değil yemek yemek, adamı yerler ulan" dedim. "Rıfkı dedim kaçalım buradan, oğlum sanki cehenneme geldik. Bugün sanki hesap günü, mahşer günü oğlum" dedim. Zavallı Rıfkı açlıktan bayılmak üzere, ince bıyığından akan sümüşü koluyla silerken ağlayacak gibiydi. Rıfkıyı o durumda bırakamazdım. Bir ön sıraya geçmek için insanın hayatını tehlikeye atması şarttı. Aniden bir hareketlenme oldu Rüstem abi. İşte onunla ilk karşılaştığım andı o an. Siyah renk bir mercedes ve arkasında bir konvoy çadırın önüne yanaştı.

Mercedes'in arkasından koyu renk takım elbiseli, imam bıyıklı, iri yarı hayvani bir adam çıktı. Mübarek adam sanki Koca Yusuf. Eyüp belediye başkanını hemen tanıdım. O da laf olsun torba dolsun, iş olsun, dostlar alışverişte görsün, gazeteciler çeksün diye yemeğe gelmiş meğerse. İşte abi o anda meyhane günlerim aklıma geldi. Kendi kendime tekrar dedim. Ulan iki bira için, bir duble rakı için bir ton sefile yağ çektin, işte karşında duruyor, tam yağ çekilecek bir gövde var. Üstelik makam mevki sahibi bir insan. Hala ne duruyorsun eşoğlueşek dedim. Birden haykırdım "Rıfkı, Hasan beni takip edin hemen çıkın sıradan.". Aniden fırlayarak belediye başkanının önüne çıktım.

Korumaları şaşırırsa da yüksek sesle bağırdım.

"Sakin tutmayın beni, ulan... Sayın başkanım, sayın başkanım, ey yüce devletlüm, ey İstanbul,un yüce

şehremini, hoşgeldiniz, sefalar getirdiniz, şeref verdiniz, bu aciz, sefil, aşağılık kullarınızı bahtiyar ettiniz" dedikten sonra büyük bir saygıyla eğilerek elini bir bakıma koca kıllı pençesini tuttum.

Altı aylık bir bebeğin ellerini öper gibi şefkatle O pençeyi öpmeye başladım. Öyle bir yüksek ses tonu ile haykırmışım ki bütün kalabalık irkilmış, alkışlar başlamış benim haberim yok. Ben hala o koca kıllı pençeyi yalamakla meşgulüm.Başkan da diğer eliyle benim kafamı bir kediyi okşar gibi okşasana... Ortalık adeta yıkılıyor, sloganlar atılıyor...

"En Büyük Başkan Bizim Başkan" "Türkiye Seninle Gurur Duyuyor"

Herkes mutlu, başkan daha da mutlu. Bu arada Rüstem abi, başkan ve yardımcıları bana sevinçle bakıyormuş. Bana hayran olmuşlar, sonradan söylediler. Başkan beni omuzumdan tuttuğu gibi "Gel aziz muhterem kardeşim, yemeği beraber yiyelim" desene.Beni onore etsene...

Şaşırdım. "Ama başkanım iki arkadaşım daha var." dedim. Sevinçten ağlamamak için kendilerini zor tutan Rıfki ile Hasan'ı gösterdim. Neyse Rüstem abi onları da çağırdılar. Çadıra girdik. Başkan için kurulan masaya hep beraber oturduk.Yemek yerken bana sordu...

"Sen ne iş yapıyorsun bre adam, bre mendebur?"

Hemen durumu anlattım.."Açım dedim paşam hem de çok açım.Ne iş olursa olsun yaparım.Bu dünya da öbür dünya da farketmez" dedim...Kafasını bir süre salladıktan sonra yardımcısına döndü bir şeyler söyledi..Sonra bana döndü...

"Her kimsen bundan sonra yanımızdasın bu böyle biline, bu cihanda artık yalnız değilsin, cehennem dibine gidene kadar artık bizlesin" desene..

Şaşırdım ve çok sevindim..Yemekten sonra aynı şekilde çıktık..Makam aracına binerken inan Rüstem abi yağcılığım zirve yaptı..Bu sefer elini bıraktım önce kravatını, sonra pantolon paçalarını öpmeye başladım...Koca belediye başkanı beni himayesine almıştı, daha ne olsun..Ertesi gün belediyeye çağırdılar..Yardımcısının makamına çıktım..Önüme çıkan bir zabıtayı sonra yardımcısını da öptüm...Sevincimden şaşırmıştım..Önüme geleni öpüyordum...Söylenene göre başkan benden hoşlanmış...Bundan sonra başkanın tüm programlarına katılmam gerekiyormuş, yanıma adamda vereceklermiş..Başkanı törenler de alkışlarla sloganlarla karşılamam istensene..Üstelik özel sözleşmeli, çöpçü kadrosundan dolgun bir işçi maaşı da vereceklermiş..

Ya Rüstem abi nerden nereye görüyorsun..Üstelik Rıfki ya bile cami önünde ruhsatlı simitçi tezgahı verdiler..Çalışmalarım öyle başarılı oldu ki, beni yılın en çalışkan, en başarılı elemanı seçtiler..Semtte ki çekemeyenler de bana "Yılın Yalakası" dedier..Sakın onlara inanma Rüstem abi, olay harbiden böyle

oldu..İnanmıyorsan Rıfkıyı gördüğünde sor anlatsın..Bu akşam mutlaka çadıra gel..Sana da marangoz işlerin için bir şeyler ayarlarız..Arkadaşlık dostluk bir kahvenin hatırı unutulurmu...

Kırma beni abi lütfen gel..Canım abim benim...

Seni çok seviyorum.